

Arrest

nr. 312 305 van 2 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER loco advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Tirana en bent u Albanees staatsburger. In 1997 werd uw broer M. (...) door D. K. (...) vermoord, nadat M. (...) D. (...) een vuistslag had verkocht omdat deze laatste zijn echtgenote had verleid. Sindsdien werd er gevreesd dat uw familie op bloedwraak zou belust zijn, waardoor de tegenpartij, om dit te vermijden, u wilde doden. Een week na de moord op M. (...) werd u achtervolgd en beschoten, maar u kon ontkomen. U diende geen klacht in, omdat er toen een burgeroorlog gaande was en er geen mogelijkheid was om klacht in te dienen. Sindsdien kwam u nooit meer alleen op straat en was u altijd gewapend. K. (...) werd nooit veroordeeld. Door corruptie kon de familie er immers voor zorgen dat niet hij, maar zijn schoonbroer A. M. (...) werd veroordeeld. U had het raden naar de reden waarom de familie liever had dat A. (...) veroordeeld werd. In 2003 vertrok u naar Italië waar u op 14 augustus 2007 D'. K'. (...) tijdens een uit de hand gelopen drugstransactie doodde. U vluchtte weg, maar

werd een maand later in Frankrijk gearresteerd. Ofschoon u uit wettige zelfverdediging handelde, werd u uiteindelijk door het Hof van Beroep van Assisen van Milaan samen met uw medeplichtige B. R. (...) tot een gevangenisstraf van 19 jaar veroordeeld. Sindsdien wil de familie van D'. (...) zich wreken. In de periode volgend op de door u gepleegde moord werd uw zus verkracht, omdat haar verkrachters het adres van uw broer, die sinds 2002 in Duitsland verbleef, wilden achterhalen. Er werd ook eens op jullie woning geschoten. Toen waren uw zus en uw moeder thuis. Na de beschieting en de verkrachting vertrok uw zus naar Frankrijk, alwaar ze in 2014 internationale bescherming verkreeg. In 2011 of 2012 werd uw medeplichtige B. R. (...) in de gevangenis door de neef van D'. (...) paternale oom met een staaf geslagen, waardoor hij een maand in coma belandde. Na het uitzitten van uw volledige straf – u was toen al gedurende twee en een half jaar voorwaardelijk vrij en werkte in die periode in Brescia – keerde u begin 2023 naar Albanië terug hoewel uw familie dit afgeraden had doordat u door twee families werd geviseerd. U wilde uw land terugzien en de graven van uw overleden familieleden bezoeken. U verbleef voornamelijk bij uw neef, die u vertelde dat een caféuitbater die tevens agent is in het algemeen, zonder in detail te treden, gezegd had dat u uw woning vooral niet moest verlaten om te vermijden dat u de tegenpartij schade zou berokkenen. U ondernam via een verzoeningscommissie een vruchteloze verzoeningspoging. Ook via een vriend in het Verenigd Koninkrijk die de neef van D'. (...) kende, ondernam u vergeefse verzoeningspogingen en kwam u te weten dat de familie het vergoten bloed niet wenste te vergeven, hetgeen u als een duidelijk bloedwraakdreigement opvatte. In februari 2023 bezocht u uw zus in Frankrijk en keerde daarna naar Albanië terug, zonder in Frankrijk om internationale bescherming te verzoeken. U wilde immers uw zus niet betrekken in uw problemen. Bijna drie maanden later, op 4 mei 2023, verzocht u in België om internationale bescherming. U verklaarde uit vrees voor de familie K. (...) en de familie K'. (...) niet naar Albanië te kunnen terugkeren.

U legde de volgende documenten neer: uw identiteitskaart; uw paspoort; uw gezinssamenstellingscertificaat; een overlijdensattest waaruit blijkt dat uw broer M. (...) op 14 juli 1997 is overleden; een attest van de gemeente Tirana dat bevestigt dat M. (...) en u broers zijn; een Albanees krantenartikel over de moord op uw broer; een Italiaans internetartikel over de door u gepleegde moord en over uw arrestatie in Frankrijk; verschillende Italiaanse documenten ter staving van uw detentie in Italië, uw activiteiten tijdens uw detentie en uw (voorwaardelijke) vrijlating; een arrest van het Franse Cour Nationale du Droit d'Asile, d.d. 27 oktober 2014, waaruit blijkt dat uw zus internationale bescherming werd toegekend; en een attest van de verzoeningscommissie 'Komiteti i Pajtimet Mbarëkombetar' d.d. 13 maart 2023, waarin bevestigd wordt dat de organisatie met hulp van N. S. (...) en P. N. (...) al jarenlang pogingen onderneemt om tot een verzoening met de familie K'. (...) te komen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 7 april 2023 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u van internationale bescherming uitgesloten moet worden.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofdte van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, dat bepaalt: "De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat: [...] b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten; [...]". Personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of handelingen moeten eveneens van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten.

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

U verklaarde immers dat u in het kader van een fout gelopen drugstransactie in het appartement van D'. K'. (...) in het bijzijn van uw vriend R. (...) en twee vrienden van D'. (...) op D'. (...) heeft geschoten nadat hij u met een wapen had bedreigd waardoor hij korte tijd later kwam te overlijden. Volgens u handelde u uit wettige zelfverdediging (CGVS, p. 6). U werd een maand hierna in Frankrijk gearresteerd, naar Italië uitgeleverd en door de Italiaanse justitie veroordeeld. Uit het arrest van het Tweede Hof van Beroep van Assisen van Milaan d.d. 29 september 2009, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat u, net zoals uw kompaan R. (...), in Italië in beroep veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 19 jaar voor het plegen van een gewapende overval met de dood tot gevolg.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf wordt rekening gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

De door u gepleegde feiten zoals deze blijken uit het arrest, geveld door het tweede Hof van Beroep van Assisen van Milaan, kunnen niet anders dan als een ernstig misdrijf beschouwd worden in de zin van artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie. Zij hierbij vooreerst gewezen op het feit dat u met uw vuurwapen geschoten heeft waarbij u D'. (...) heeft getroffen met zijn dood als gevolg. Deze gegevens worden door u niet betwist (CGVS, p. 6). Het intentioneel en op ernstige wijze schaden van de fysieke integriteit van een slachtoffer, met een vuurwapen, met de dood tot gevolg, en met het oogmerk om in het bezit te komen van een hoeveelheid drugs, kan niet anders dan als ernstig in de zin van artikel 1F(b) beschouwd worden. Een verdere aanwijzing van de ernst van het misdrijf vormt de strafmaat die u werd opgelegd: u werd in Italië definitief veroordeeld tot een zware gevangenisstraf van 19 jaar. Ook in België worden de feiten waarvoor u veroordeeld werd zwaar bestraft. Afhankelijk of er sprake was van intentie om te doden of niet, wordt doodslag, i.e. het doden met het oogmerk om te doden, bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar (zie art. 393 van het Strafwetboek) en wordt het opzettelijk toebrengen van verwondingen of slagen, zonder oogmerk te doden maar met de dood als gevolg, bestraft met opsluiting van vijf tot tien jaar, of een opsluiting van tien tot vijftien jaar indien de dader de gewelddaden met voorbedachten rade heeft gepleegd (zie art. 401 van het Strafwetboek). Ook in andere jurisdicties worden dergelijke daden als een ernstig misdrijf beschouwd. Zij er ten slotte nog op gewezen dat in het arrest van het Hof van Beroep van Milaan over uw daden wordt gesteld dat "het hier om ernstige feiten gaat die met een heldere geest en gewelddadigheid gepleegd werden en waarbij totale minachting voor een mensenleven getoond werd" (zie vertaling arrest, p. 21).

Een ernstig misdrijf moet voorts worden beschouwd als niet-politiek wanneer het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan. Uit uw verklaringen en uit het arrest van het Hof van Beroep van Assisen van Milaan kan geenszins blijken dat politieke motieven een drijfveer vormden. Integendeel, de Italiaanse justitie oordeelde dat het ging om een uit de hand gelopen drugstransactie. Dit blijkt ook uit uw verklaringen (CGVS, p. 6). Bijgevolg is het misdrijf ook niet-politiek van aard.

Er zij ook op gewezen dat de desbetreffende handelingen buiten België werden gesteld, voordat u als vluchteling werd toegelaten. De bewuste feiten vonden immers plaats op 14 augustus 2007 in Italië.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf. U erkent immers het dodelijke schot gelost te hebben waarmee D'. (...) werd gedood, maar u bent het niet eens met de kwalificatie van uw misdrijf door de Italiaanse justitie, met name dat u een gewapende overval met de dood tot gevolg hebt gepleegd, aangezien u naar eigen zeggen uit wettige zelfverdediging handelde (CGVS, p. 5-10). Dat u zichzelf wettig verdedigd zou hebben, heeft u echter niet aangetoond.

Zo erkende u vooreerst dat, ofschoon u voor de rechtbank wettige zelfverdediging inriep, deze these eigenlijk onverdedigbaar was: dit werd u onder meer door uw (Italiaanse) advocaat gezegd, waardoor u een versnelde procedure aanvaardde die een strafvermindering voor u inhield (CGVS, p. 7-8).

Voorts blijkt ook uit de inhoud van het arrest van het tweede Hof van Beroep van Assisen van Milaan dat wettige zelfverdediging niet werd aangetoond. Het arrest stelt immers het volgende "K'. D'. (...) overleed aan een enkele schotwond in de borst: het is echt ongeloofwaardig dat iemand die beweert te zijn aangevallen zulke snelle reflexen heeft om een wapen te trekken en zijn aanvaller met één schot te doden, en dat alles in het bijzijn van twee 'vrienden' van het slachtoffer die kennelijk niet eens de tijd hadden om te merken wat er gebeurde. De snelheid van het gebeuren en het volledig passieve gedrag van de twee getuigen (dat juist wordt versterkt door het feit dat hen alles werd ontnomen wat hen in staat zou stellen de moordenaars op te sporen) is moeilijk te verzoenen met de hypothese van de verdediging dat T. (...) en R. (...) reageerden op het gewelddadige gedrag van K'. (...). Ook het numerieke overwicht mocht niet baten voor het slachtoffer" (zie vertaling arrest, p. 18). Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 6-8) en uit de inhoud van het arrest blijkt weliswaar dat u het niet juist vond dat de Italiaanse rechters zich voor hun oordeel quasi uitsluitend baseerden op de verklaringen van de twee bij de fout gelopen drugstransactie aanwezige vrienden/handlangers van D'. (...) die twee minuten nadat de moord was gepleegd zelf waren gevlucht zonder D'. (...) te helpen. U heeft dit tijdens de Italiaanse juridische procedure ook opgeworpen, maar de rechter wees uw argumenten in dit verband volledig af (zie vertaling arrest, p. 14-15).

Ook uit uw houding kan nadat u op uw slachtoffer D'. (...) had geschoten geen wettige zelfverdediging blijken. Nadat u het fatale schot gelost had, hielp u het slachtoffer niet noch belde u de hulpdiensten. U vluchtte naar eigen zeggen in paniek en handelde zonder logica (CGVS, p. 8). Dat u niet rationeel kon handelen, overtuigt echter niet. Uit de inhoud van het Italiaanse arrest blijkt immers het volgende: "Een ander feit is dat T. (...) en R. (...), na nog eens 7 minuten in het appartement te zijn geweest, naar buiten kwamen met allebei iets in hun hand dat ze bij het binnengaan niet hadden. Nogmaals, als de twee echt alleen maar hadden gereageerd op een aanval, zou het heel vreemd zijn dat ze nadien de „tegenwoordigheid van geest" hadden om in zo'n korte tijd iets van de slachtoffers mee te nemen waarmee ze zouden kunnen opgespoord en dus geïdentificeerd worden. Naast de drugs hebben de twee beschuldigen namelijk, zoals blijkt uit punt B) zeker

ook de mobiele telefoon van Z. (...) meegenomen (waarmee T. (...) contact had opgenomen), de heuptas van het slachtoffer en de documenten van de getuigen. En op de foto's zijn twee 'recipiënten' zichtbaar die heel goed de heuptas en het zakje met de drugs zouden kunnen zijn, aangezien de rest ook gemakkelijk in een broekzak verborgen zou kunnen worden" (vertaling arrest, p. 17-18). Bovendien had u de tegenwoordigheid van geest om naar Frankrijk te vluchten en er gedurende een maand in een hotelkamer onder te duiken (CGVS, p. 8; zie vertaling arrest, p. 20). U gaf in dit verband toe dat u gevlucht was, omdat u bang was dat u naar de gevangenis zou moeten gaan en er zich bewust van was dat u iets ergs had gedaan (CGVS, p. 10). Uit het voorgaande kan niet blijken dat u uit wettige zelfverdediging zou hebben gehandeld. Immers, indien u werkelijk de mening toegedaan was dat u uit wettige zelfverdediging zou hebben gehandeld, kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u zich spontaan bij de Italiaanse ordediensten zou gemeld hebben en dat u niet gedurende een maand geprobeerd zou hebben om een arrestatie te vermijden.

Zij ten slotte nog opgemerkt dat u, gevraagd of u van oordeel was dat het doden van D'. (...) een proportionele maatregel was ten opzichte van de door u gepercipieerde dreiging, erkende dat u met uw actuele logica niet kon zeggen dat het juist was wat u heeft gedaan en dat u vandaag anders zou handelen (CGVS, p. 9).

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen, kan uw these dat u uit wettige zelfverdediging handelde niet worden weerhouden.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen. U verwees immers in dit verband naar uw handelen uit wettige zelfverdediging (CGVS, p. 10), die, zoals hierboven reeds werd aangetoond, niet kan worden weerhouden. U merkte ook nog op dat u uw verplichtingen ten aanzien van Italië volledig nagekomen bent (CGVS, p. 10), hetgeen echter niet de minste afbreuk doet aan het feit dat het vaststaat dat u D'. (...) gedood heeft. Het feit dat u al werd veroordeeld en een gevangenisstraf hebt uitgezeten voor de voormelde uitsluitbare handelingen, verhindert niet dat u wordt uitgesloten van internationale bescherming omwille van diezelfde feiten. Een beslissing tot uitsluiting van internationale bescherming is een administratieve beslissing en vormt op geen enkele manier een strafrechtelijke sanctie in de zin van artikel 50 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Bovendien wordt noch in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, noch in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch in de relevante bepalingen van de Kwalificatie richtlijn gesteld dat de uitsluitingsclausules niet toegepast kunnen worden wanneer de verzoeker al veroordeeld werd of al een gevangenisstraf heeft uitgezeten wegens feiten die vallen onder artikel 1F van de Vluchtelingenconventie of artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het beginsel "ne bis in idem" in dit geval niet van toepassing.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, nietpolitiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie. Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u in dit verband hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. Ze tonen, naast uw identiteit en nationaliteit, immers enkel aan dat u in Italië werd veroordeeld voor de moord op D'. K'. (...), waaraan hier helemaal niet wordt getwijfeld.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2, tweede lid, en 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde uit vrees voor de familie K. (...), die u sinds de moord op uw broer in 1997 vreest, en de familie K'. (...), die u sinds de door u gepleegde moord op 14 augustus 2007 vreest, niet naar Albanië te kunnen terugkeren.

Vooreerst kan er gewezen worden op een aantal elementen die uw geloofwaardigheid ondergraven.

a) Zo beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw schoonbroer S. D. (...) 29 dagen na de moord op uw broer werd vermoord, omdat de tegenpartij vreesde dat hij wraak zou nemen voor de dood van uw broer (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei u evenwel dat de moord op uw schoonbroer niets met uw broers dood te maken heeft: de moord op uw schoonbroer houdt verband met door zijn broers gestelde daden en houdt dus geen verband met uw vrees (CGVS, p. 15). Dat u de dood van S. (...) op de Dienst Vreemdelingenzaken nog kaderde in uw vrees voor de familie die uw broer had vermoord, doet dan ook stevig de wenkbrauwen fronsen.

b) Daarnaast beweerde u dat uw zus één keer werd verkracht door mannen die het adres van uw broer wilden achterhalen. U kaderde deze verkrachting in de problemen met de familie K'. (...), waardoor deze verkrachting logischerwijs na 14 augustus 2007 moet gesitueerd worden. Van andere door uw zus meegemaakte incidenten was u niet op de hoogte (CGVS, p. 12-15). Uw zus, die in Frankrijk om internationale bescherming verzocht, situeerde de verkrachting echter op 20 december 2004, dus voor de dood van D'. K'. (...). Op drie andere momenten werd ze lastig gevallen door gewapende mannen die het

adres van uw broer wilden weten (zie arrest van het Franse Cour Nationale de Droit d'Asile d.d. 27 oktober 2014). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat het niet kon en dat u het door de emoties misschien slecht begrepen had (CGVS, p. 20), maar gaf u geen enkele afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Ook had u over de beweerde verkrachting bijzonder weinig informatie. Zo kon u niet eens bij benadering de verkrachting van uw zus in de tijd situeren. U wist evenmin wie uw zus had verkracht, of ze de verkrachting bij de politie had aangegeven en of ze haar verkrachters nog terug had gezien (CGVS, p. 12-14; p. 18). U heeft het er nooit met uw zus over gehad, naar eigen zeggen omdat u de moed niet had om hierover te spreken (CGVS, p. 13). Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees. Dat uw zus in het kader van een bloedvete zou zijn verkracht, kan, gelet op het voorgaande, dus slechts moeilijk overtuigen.

c) Ook beweerde u dat uw huis in Albanië ten gevolge van uw problemen met de K's (...) voor zover u dat wist een keer werd beschoten. Toen waren enkel uw moeder en uw zus aanwezig, want uw broer was toen in Duitsland. Hij was na zijn vertrek naar Duitsland in 2002 tot aan zijn natuurlijke dood slechts één keer in Albanië voor een periode van een tweetal weken, toen hij in 2007 door Duitsland werd gerepatriëerd. Bij zijn eenmalige terugkeer had hij geen problemen ondervonden. U wist niet of er tijdens uw afwezigheid in Albanië behalve de beschieting en de verkrachting van uw zus andere incidenten hadden plaatsgevonden, omdat u hierover niet met uw familie sprak: u vernam de beschieting en de verkrachting door het arrest van het Franse Cour Nationale de Droit d'Asile te lezen (CGVS, p. 13-15). In het arrest staat echter te lezen dat uw broer na zijn terugkeer in 2009 aan een moordaanslag was ontsnapt waarna hij definitief Albanië heeft verlaten. Hiermee geconfronteerd, zei u hierover niets te weten omdat u in de gevangenis was en preciseerde u dat u eerder gezegd had te denken dat hij maar één keer in 2007 was teruggekeerd. Erop gewezen dat u bij de enige door u vermelde aanslag die als een moordaanslag kan worden beschouwd, met name de beschieting op uw huis, gezegd had dat uw broer toen niet thuis was, zei u enkel dat hij voor zover u dat wist niet thuis was (CGVS, p. 20). Een afdoende uitleg voor het voorgaande gaf u echter niet, aangezien een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen niet voldoende is om deze tegenstrijdigheden op te heffen. Bovendien kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze elementen die verband houden met de kern van zijn vrees, *quod non in casu*. Dat er ten tijde van uw afwezigheid in Albanië een (moord)aanslag zou hebben plaatsgevonden, kan dus niet zonder meer worden aangenomen.

d) Verder sloop er een aanzienlijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en het door u neergelegde attest van de verzoeningscommissie die in uw zaak tussengekomen zou zijn. U verklaarde dat de man die het attest heeft opgesteld, i.e. G. M. (...), pas voor het eerst in januari 2023 gecontacteerd werd: u was het die hem op de hoogte bracht van uw betrokkenheid in een bloedvete met de K's (...). Toen u gevraagd werd of er andere verzoeningsorganisaties betrokken waren bij de verzoeningspogingen, vroeg u zich retorisch af wie dat dan wel zou gedaan hebben (CGVS, p. 16-17). Uit het door u neergelegde attest opgesteld op 13 maart 2023 door G. M. (...) van het 'Komiteti i Pajtimt Mbarëkombëtar' blijkt echter dat er door N. S. (...) en P. N. (...à 'jaar in jaar uit' door de verzoeningscommissie verschillende (vergeefse) verzoeningspogingen met de familie K. (...) werden ondernomen. Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat u niet wist waarop hij, i.e. G. M. (...), zich had gebaseerd om dit te schrijven, maar een afdoende uitleg voor deze stevige incoherentie gaf u niet (CGVS, p. 17). Gelet op het voorgaande, kan er niet de minste bewijswaarde gehecht worden aan het door u neergelegde attest ter staving van uw betrokkenheid in de bloedvete met de K's (...).

e) Voorts kan er op uw houding worden gewezen. U keerde immers nadat u uw straf in Italië volledig had uitgezeten terug naar Albanië zonder in Italië om internationale bescherming te verzoeken. Nochtans zouden uw familieleden u afgeraden hebben om naar Albanië terug te keren (CGVS, p. 3). U legde dit uit door erop te wijzen dat het niet zo moeilijk was om u in Italië terug te vinden, aangezien er veel familieleden van het slachtoffer in Italië wonen en de Albanezen in de zone waar u woonde elkaar kenden. U wilde ook de graven van uw overleden familieleden bezoeken en uw land terugzien dat u al lang niet meer had gezien (CGVS, p. 3-4). Deze uitleg volstaat hoegenaamd niet. U werd immers in Italië gedurende een periode van twee jaar en negen maanden voorwaardelijk vrijgelaten. In deze periode voor uw vertrek naar Albanië kende u nooit problemen met andere Albanezen, ofschoon het wel gebeurde dat u andere Albanezen kruiste (CGVS, p. 9-10). Ook blijkt u op 9 februari 2023 vanuit Albanië, waar u in alle redelijkheid dan al de mogelijkheid had gehad om de graven van familieleden te bezoeken, het vliegtuig naar Genève (Zwitserland) genomen te hebben, om uw zus die in Saint-Julien (Frankrijk) verblijft te bezoeken. U verbleef er tien dagen waarna u naar Albanië terugkeerde, zonder in Zwitserland of Frankrijk om internationale bescherming te verzoeken (CGVS, p. 4-5). Uw uitleg, met name dat u uw zus niet bij uw problemen wilde betrekken (CGVS, p. 5), is niet afdoende om uw nalaten te rechtvaardigen. Niet alleen impliceert een asiëlverzoek in Frankrijk of Zwitserland geen verblijf bij uw zus – u was er zich overigens bewust van dat er in Frankrijk en Zwitserland ook onthaalcentra voor verzoekers om internationale bescherming zijn (CGVS, p. 5) –, bovendien kan van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of het lijden van ernstige schade in zijn land van herkomst loopt immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u duidelijk niet heeft gedaan. Uw nalaten om om internationale bescherming in

Italië, Zwitserland en Frankrijk te verzoeken en uw tweevoudige terugkeer naar Albanië ondanks uw beweerde bloedwraakvrees kunnen dan ook niet in overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

f) Aansluitend kan tot slot nog opgemerkt worden dat, behalve dat u een week na de moord op uw broer in 1997 beschoten zou zijn, u geen problemen meer kende met de K.'s (...): er is volgens u niets meer gebeurd aangezien er geen mannelijke leden van uw familie meer zijn (CGVS, p. 11; p. 14-15). Nochtans verliet u Albanië maar in 2003, verliet uw broer uw land maar in 2002 en keerde u, zoals aangehaald, in 2023 enkele maanden naar Albanië terug (CGVS, p. 14). Ook in het attest van de verzoeningscommissie wordt de bloedvete met de K.'s (...) onvermeld gelaten.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt aanzienlijk de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees voor de families K. (...) en K'. (...).

Wat er ook van zij, u heeft niet aangetoond dat u voor de door u aangehaalde bloedwraakproblematiek met de families K. (...) en K'. (...), of bij een eventuele herhaling van de bloedwraakproblemen in het geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

U verklaarde weliswaar niet naar de politie te kunnen gaan om klacht in te dienen tegen de families die u bedreigen, omdat de politie volgens u niets kan doen indien er geen concrete actie vanwege de tegenpartij tegen u wordt ondernomen. U verwees onder meer naar de vele kinderen die in Albanië zonder politiebescherming opgesloten moeten leven (CGVS, p. 17-20). Deze rechtvaardiging volstaat niet. De familie K'. (...) zou volgens u duidelijk gemaakt hebben aan tussenpersonen dat ze geen verzoening wenste en het bloed niet wilde vergeven, hetgeen volgens u enkel maar als een bloedwraakdreigement kan geïnterpreteerd worden (CGVS, p. 17-18). Bovendien verklaarde u eerder dat de tegenpartij expliciet had gezegd dat u overal gedood zal worden als ze u zouden vinden (CGVS, p. 11). Nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat, indien er in dergelijke gevallen aangifte wordt gedaan, de Albanese politie naar aanleiding hiervan niet zou optreden. Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 december 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20221215.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>)

en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/blood_feuds_in_contemporary_albania_characterisation_prevalence_and_response_by_the_state.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt in dit verband immers dat, zelfs al worden er nog steeds bloedwraakmoorden gepleegd, zoals het attest van de verzoeningscommissie stelt, in Albanië anno 2024, i.e. een decennium nadat uw zus internationale bescherming in Frankrijk werd toegekend, maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen.

Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden in het verleden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Vanaf 2012 hebben de Albanese autoriteiten tevens een databank ontwikkeld met als doel een zicht te krijgen op alle personen en families die in een bloedwraak verwickeld zijn. Zowel de Albanese politie, het parket, vertegenwoordigers van de rechtbanken en de dienst van de Ombudsman hebben toegang tot deze databank. De databank bestrijkt het volledige land en wordt nog steeds regelmatig, geactualiseerd. Zowel de overheid als het middenveld

(o.a. religieuze leiders, verzoeningscommissies) proberen verder door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. In 2018 heeft de Albanese politie nog een nieuw actieplan (Action Plan 2057/2018) goedgekeurd voor de preventie, detectie, documentatie en bestrijding van criminele feiten in de context van bloedwraaksituaties. Er is ook een taskforce opgericht met de bedoeling om alle activiteiten van lagere afdelingen aan te sturen en te coördineren in de strijd tegen de bloedwraak. Bedoeling van het actieplan is om de strijd tegen het fenomeen aan te gaan in nauwe samenwerking met lokale overheden en ngo's door de oplossing van conflicten via verzoening, door samenwerking met het parket bij de snelle vervolging en berechting van de daders, door de organisatie van allesomvattende maatregelen om daders te arresteren en door de versterking van de samenwerking met scholen om de jongere generaties op te voeden in de geest van tolerantie en misdaadpreventie. In de periode 2013-2020 heeft de politie ontmoetingen georganiseerd met lokale overheden en ngo's om het bewustzijn van de bevolking rond alle maatregelen te verhogen. Verder werd op wetgevend vlak de strafwet herhaaldelijk aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Daarnaast dienen gevallen van bloedwraak voortaan behandeld te worden door de Rechtbank voor Zware Misdrijven (Albanees: Gjykata e Krimeve të Rënda). Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Volgens de ngo Global Initiative zal de Albanese overheid wel degelijk bescherming bieden aan wie melding maakt bij de autoriteiten dat hij (of zij) bedreigd wordt in het kader van een bloedwraak. De bescherming zal gebeuren door monitoring en/of door de arrestatie van de personen die de dreiging heeft geuit. Maar nog volgens deze NGO staan families eerder weigerachtig om zich tot de politie te wenden. In sommige gemeenschappen is er nog steeds belangrijk en wordt de bijstand van de politie inroepen als een zwakte en een schande ervaren. Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politieel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Gelet op het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Gelet op dit alles ben ik dan ook de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De documenten die u over de bloedvetes waarin u betrokken zou zijn heeft neergelegd kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Aan uw gezinssamenstelling, uw broederband met M. (...), de dood van M. (...), de door u gepleegde moord op D'. K'. (...) en de toekenning van een internationale beschermingsstatus aan uw zus in 2014 in Frankrijk wordt immers niet getwijfeld. Aan de inhoud van de verklaringen van uw zus voor de Franse asielinstanties, zoals deze weergegeven werden in het arrest van het Cour Nationale du Droit d'Asile, kan, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet zonder meer geloof gehecht worden. Hierboven werd bovendien reeds opgemerkt dat er geen bewijswaarde aan het door u neergelegde attest van een verzoeningscommissie kan worden gehecht, temeer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat bloedwraakcommissies er in het verleden niet voor terugdeinsden om valse bloedwraakattesten uit te reiken. Betreffende de toekenning van een internationale beschermingsstatus aan uw zus in Frankrijk zo'n decennium geleden, kan ten slotte nog opgemerkt worden dat hieraan geen precedentswaarde gehecht kan worden. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele merites te worden beoordeeld.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 1, A (2) en 1, F van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 55, 55/2, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, en van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”*. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 55 van de Vreemdelingenwet zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel 55 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoekende partij al dan niet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In het kader van huidig beroep kan er geen uitspraak worden gedaan over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt vastgesteld dat in hoofde van verzoekende partij geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partij slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Zij verwijst in dit verband naar de fragiele situatie waarin zij zich bevindt nu zij *“al heel wat meegemaakt heeft en al sedert geruime tijd rondwerft zonder veel stabiliteit in zijn leven”*, doch blijft geheel in gebreke *in concreto* aan te tonen dat zij omwille hiervan niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielaanvraag daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, dit omdat haar niet de nodige, aan haar specifieke noden aangepaste, bijkomende steunmaatregelen werden verleend. Zij toont niet concreet aan dat er bijkomende

steunmaatregelen hadden moeten worden genomen, noch preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Ten slotte duidt zij evenmin hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

2.2.5. In zoverre verzoekende partij inzake de toepassing van een versnelde procedure door de commissaris-generaal omdat zij afkomstig is uit een veilig land van herkomst (Albanië) kritiek uit op het gegeven dat Albanië werd opgenomen in de lijst van veilige landen, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). De Raad wijst er hierbij nog op dat Albanië bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 opnieuw vastgesteld werd als veilig land van herkomst.

Daar waar verzoekende partij nog meent dat *de facto* geen toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure door de commissaris-generaal nu de commissaris-generaal niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/1, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek, hierbij stellende dat *“het niet opgaat daar waar de CGVS de facto de termijnen van de versnelde procedure niet respecteert, deze wel op te leggen aan verzoeker”*, benadrukt de Raad dat deze beslissingstermijn een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Voorts dient te worden opgemerkt dat in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij in het verzoekschrift poneert, de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het CGVS niet belet een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen. Het overschrijden van de behandelingstermijn van vijftien werkdagen heeft als enige gevolg dat de beroepstermijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in geval van een negatieve beslissing, niet zal worden verkort omdat het CGVS een versnelde procedure toepast (*Parl.St. Kamer 2016 - 2017, nr. 2548/001, p. 110-116*). De argumentatie van verzoekende partij wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

2.2.6. De Raad wijst er voorts op dat een vreemdeling overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (b) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 wordt uitgesloten wanneer hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. Artikel 55/4, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de verklaringen van verzoekende partij en uit de stukken in het administratief dossier, in het bijzonder het arrest van het Tweede Hof van Beroep van Assisen van Milaan d.d. 29 september 2009 (zie administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 1), blijkt dat verzoekende partij in Italië in beroep veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 19 jaar voor het plegen van een gewapende overval met de dood tot gevolg.

Waar verzoekende partij lijkt te stellen dat het door haar gepleegde misdrijf niet beschouwd kan worden als een ernstig misdrijf nu zij niet veroordeeld werd wegens het plegen van een moord of doodslag en zij op geen enkel ogenblik de intentie had om te doden, is de Raad evenwel van oordeel dat in de bestreden beslissing terecht geconcludeerd wordt dat het door verzoekende partij gepleegde misdrijf, met name een gewapende overval met de dood tot gevolg, beschouwd dient te worden als een ernstig niet-politiek misdrijf alsook dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij handelde uit wettige zelfverdediging, en dit omwille van volgende pertinente redenen: *“De door u gepleegde feiten zoals deze blijken uit het arrest, gevelde door het tweede Hof van Beroep van Assisen van Milaan, kunnen niet anders dan als een ernstig misdrijf beschouwd worden in de zin van artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie. Zij hierbij vooreerst gewezen op het feit dat u met uw vuurwapen geschoten heeft waarbij u D'. (...) heeft getroffen met zijn dood als gevolg. Deze gegevens worden door u niet betwist (CGVS, p. 6). Het intentioneel en op ernstige wijze schaden van de fysieke integriteit van een slachtoffer, met een vuurwapen, met de dood tot gevolg, en met het oogmerk om in het bezit te komen van een hoeveelheid drugs, kan niet anders dan als ernstig in de zin van artikel 1F(b) beschouwd worden. Een verdere aanwijzing van de ernst van het misdrijf vormt de strafmaat die u werd opgelegd: u werd in Italië definitief veroordeeld tot een zware gevangenisstraf van 19 jaar. Ook in België worden de feiten waarvoor u veroordeeld werd zwaar bestraft. Afhankelijk of er sprake was van intentie om te doden of niet, wordt doodslag, i.e. het doden met het oogmerk om te doden, bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar (zie art. 393 van het Strafwetboek) en wordt het opzettelijk toebrengen van verwondingen of slagen, zonder oogmerk te doden maar met de dood als gevolg, bestraft met opsluiting van vijf tot tien jaar, of een opsluiting van tien tot vijftien jaar indien de dader de gewelddaden met voorbedachten rade heeft gepleegd (zie art. 401 van het Strafwetboek). Ook in andere jurisdicties worden dergelijke daden*

als een ernstig misdrijf beschouwd. Zij er ten slotte nog op gewezen dat in het arrest van het Hof van Beroep van Milaan over uw daden wordt gesteld dat “het hier om ernstige feiten gaat die met een heldere geest en gewelddadigheid gepleegd werden en waarbij totale minachting voor een mensenleven getoond werd” (zie vertaling arrest, p. 21).

Een ernstig misdrijf moet voorts worden beschouwd als niet-politiek wanneer het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan. Uit uw verklaringen en uit het arrest van het Hof van Beroep van Assisen van Milaan kan geenszins blijken dat politieke motieven een drijfveer vormden. Integendeel, de Italiaanse justitie oordeelde dat het ging om een uit de hand gelopen drugstransactie. Dit blijkt ook uit uw verklaringen (CGVS, p. 6). Bijgevolg is het misdrijf ook niet-politiek van aard.

Er zij ook op gewezen dat de desbetreffende handelingen buiten België werden gesteld, voordat u als vluchteling werd toegelaten. De bewuste feiten vonden immers plaats op 14 augustus 2007 in Italië.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf. U erkent immers het dodelijke schot gelost te hebben waarmee D'. (...) werd gedood, maar u bent het niet eens met de kwalificatie van uw misdrijf door de Italiaanse justitie, met name dat u een gewapende overval met de dood tot gevolg hebt gepleegd, aangezien u naar eigen zeggen uit wettige zelfverdediging handelde (CGVS, p. 5-10). Dat u zichzelf wettig verdedigd zou hebben, heeft u echter niet aangetoond.

Zo erkende u vooreerst dat, ofschoon u voor de rechtbank wettige zelfverdediging inriep, deze these eigenlijk onverdedigbaar was: dit werd u onder meer door uw (Italiaanse) advocaat gezegd, waardoor u een versnelde procedure aanvaardde die een strafvermindering voor u inhield (CGVS, p. 7-8).

Voorts blijkt ook uit de inhoud van het arrest van het tweede Hof van Beroep van Assisen van Milaan dat wettige zelfverdediging niet werd aangetoond. Het arrest stelt immers het volgende “K'. D'. (...) overleed aan een enkele schotwond in de borst: het is echt ongeloofwaardig dat iemand die beweert te zijn aangevallen zulke snelle reflexen heeft om een wapen te trekken en zijn aanvaller met één schot te doden, en dat alles in het bijzijn van twee 'vrienden' van het slachtoffer die kennelijk niet eens de tijd hadden om te merken wat er gebeurde. De snelheid van het gebeuren en het volledig passieve gedrag van de twee getuigen (dat juist wordt versterkt door het feit dat hen alles werd ontnomen wat hen in staat zou stellen de moordenaars op te sporen) is moeilijk te verzoenen met de hypothese van de verdediging dat T. (...) en R. (...) reageerden op het gewelddadige gedrag van K'. (...). Ook het numerieke overwicht mocht niet baten voor het slachtoffer” (zie vertaling arrest, p. 18). Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 6-8) en uit de inhoud van het arrest blijkt weliswaar dat u het niet juist vond dat de Italiaanse rechters zich voor hun oordeel quasi uitsluitend baseerden op de verklaringen van de twee bij de fout gelopen drugstransactie aanwezige vrienden/handlangers van D'. (...) die twee minuten nadat de moord was gepleegd zelf waren gevlucht zonder D'. (...) te helpen. U heeft dit tijdens de Italiaanse juridische procedure ook opgeworpen, maar de rechter wees uw argumenten in dit verband volledig af (zie vertaling arrest, p. 14-15).

Ook uit uw houding kan nadat u op uw slachtoffer D'. (...) had geschoten geen wettige zelfverdediging blijken. Nadat u het fatale schot gelost had, hielp u het slachtoffer niet noch belde u de hulpdiensten. U vluchtte naar eigen zeggen in paniek en handelde zonder logica (CGVS, p. 8). Dat u niet rationeel kon handelen, overtuigt echter niet. Uit de inhoud van het Italiaanse arrest blijkt immers het volgende: “Een ander feit is dat T. (...) en R. (...), na nog eens 7 minuten in het appartement te zijn geweest, naar buiten kwamen met allebei iets in hun hand dat ze bij het binnengaan niet hadden. Nogmaals, als de twee echt alleen maar hadden gereageerd op een aanval, zou het heel vreemd zijn dat ze nadien de „tegenwoordigheid van geest” hadden om in zo'n korte tijd iets van de slachtoffers mee te nemen waarmee ze zouden kunnen opgespoord en dus geïdentificeerd worden. Naast de drugs hebben de twee beschuldigten namelijk, zoals blijkt uit punt B) zeker ook de mobiele telefoon van Z. (...) meegenomen (waarmee T. (...) contact had opgenomen), de heuptas van het slachtoffer en de documenten van de getuigen. En op de foto's zijn twee 'recipiënten' zichtbaar die heel goed de heuptas en het zakje met de drugs zouden kunnen zijn, aangezien de rest ook gemakkelijk in een broekzak verborgen zou kunnen worden” (vertaling arrest, p. 17-18). Bovendien had u de tegenwoordigheid van geest om naar Frankrijk te vluchten en er gedurende een maand in een hotelkamer onder te duiken (CGVS, p. 8; zie vertaling arrest, p. 20). U gaf in dit verband toe dat u gevlucht was, omdat u bang was dat u naar de gevangenis zou moeten gaan en er zich bewust van was dat u iets ergs had gedaan (CGVS, p. 10). Uit het voorgaande kan niet blijken dat u uit wettige zelfverdediging zou hebben gehandeld. Immers, indien u werkelijk de mening toegedaan was dat u uit wettige zelfverdediging zou hebben gehandeld, kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u zich spontaan bij de Italiaanse ordediensten zou gemeld hebben en dat u niet gedurende een maand geprobeerd zou hebben om een arrestatie te vermijden.

Zij ten slotte nog opgemerkt dat u, gevraagd of u van oordeel was dat het doden van D'. (...) een proportionele maatregel was ten opzichte van de door u gepercipieerde dreiging, erkende dat u met uw actuele logica niet kon zeggen dat het juist was wat u heeft gedaan en dat u vandaag anders zou handelen (CGVS, p. 9).

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen, kan uw these dat u uit wettige zelfverdediging handelde niet worden weerhouden.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde

elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen. U verwees immers in dit verband naar uw handelen uit wettige zelfverdediging (CGVS, p. 10), die, zoals hierboven reeds werd aangetoond, niet kan worden weerhouden. U merkte ook nog op dat u uw verplichtingen ten aanzien van Italië volledig nagekomen bent (CGVS, p. 10), hetgeen echter niet de minste afbreuk doet aan het feit dat het vaststaat dat u D'. (...) gedood heeft. Het feit dat u al werd veroordeeld en een gevangenisstraf hebt uitgezeten voor de voormelde uitsluitbare handelingen, verhindert niet dat u wordt uitgesloten van internationale bescherming omwille van diezelfde feiten. Een beslissing tot uitsluiting van internationale bescherming is een administratieve beslissing en vormt op geen enkele manier een strafrechtelijke sanctie in de zin van artikel 50 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Bovendien wordt noch in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, noch in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch in de relevante bepalingen van de Kwalificatierichtlijn gesteld dat de uitsluitingsclausules niet toegepast kunnen worden wanneer de verzoeker al veroordeeld werd of al een gevangenisstraf heeft uitgezeten wegens feiten die vallen onder artikel 1F van de Vluchtelingenconventie of artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het beginsel "ne bis in idem" in dit geval niet van toepassing.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie. Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u in dit verband hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. Ze tonen, naast uw identiteit en nationaliteit, immers enkel aan dat u in Italië werd veroordeeld voor de moord op D'. K'. (...), waaraan hier helemaal niet wordt getwijfeld."

Het gegeven dat verzoekende partij haar straf heeft ondergaan, dat zij vervroegd werd vrijgelaten en dat zij naar eigen zeggen schuldinzicht heeft, doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat zij een ernstig, niet-politiek misdrijf (gewapende overval met de dood tot gevolg) heeft begaan buiten het land van toevlucht, *in casu België*, voordat zij tot dit land als vluchteling werd toegelaten. Het gegeven dat de straf werd uitgezeten doet voorts evenmin afbreuk aan de vastgestelde individuele betrokkenheid en verantwoordelijkheid van verzoekende partij. De vaststelling dat verzoekende partij overigens blijft volhouden dat zij op het ogenblik van de feiten meende dat zij handelde uit wettige zelfverdediging, wijst er bovendien op dat er geen sprake is van een oprecht schuldinzicht.

2.2.7. Het voorgaande in acht genomen, dient verzoekende partij overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (b) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.2.8. Tevens dient verzoekende partij, overeenkomstig artikel 55/4, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.9. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er in hoofde van verwerende partij geen verplichting bestaat om uitspraak te doen over het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoekende partij. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van internationale bescherming. Er dient dan ook niet te worden nagegaan of verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming (RvS nr. 249.122 van 3 december 2020).

Verzoekende partij kan zich derhalve evenmin dienstig op de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet beroepen.

2.2.10. Verder duidt de Raad er nog op dat krachtens artikel 57/6, eerste lid, 11° en 13° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/2, tweede lid, en 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal wanneer hij, met toepassing van artikel 55/2, eerste lid, en 55/4, § 1, beslist tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dient te verstrekken. Dient er evenwel op te worden gewezen dat de beslissing over de uitsluiting dient te worden onderscheiden van dit advies. Desbetreffend advies heeft geen betrekking op de redenen waarom een persoon wordt uitgesloten van een beschermingsstatus, is geen verwijderingsbeslissing en tast de juridische situatie van de betrokken persoon niet aan. Dit advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel en heeft enkel tot doel na te gaan of de persoon die uitgesloten wordt van een beschermingsstatus, verwijderd kan worden van het grondgebied, zonder dat dit een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Het advies is niet

bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet, zodat het advies in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS nr. 234.824 van 24 mei 2016 en RvS nr. 249.122 van 3 december 2020). De argumentatie in het verzoekschrift gericht tegen voormeld advies is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 10 november 2023 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij dient te worden uitgesloten van internationale bescherming, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT